

Marnix Goossens

Ode aan het NIETS

In Yonder verbeeldt fotograaf Marnix Goossens het existentiële verlangen in de mens om te dagdromen. Het verlangen naar de vrijheid en ongerepteheid van de natuur. De fotograaf betraapt de mens in de besloten ruimte van hun interieur waar hij met behulp van posters of bloemetjesbehang zijn roep naar de natuur uit. →

MARNIX GOOSSENS

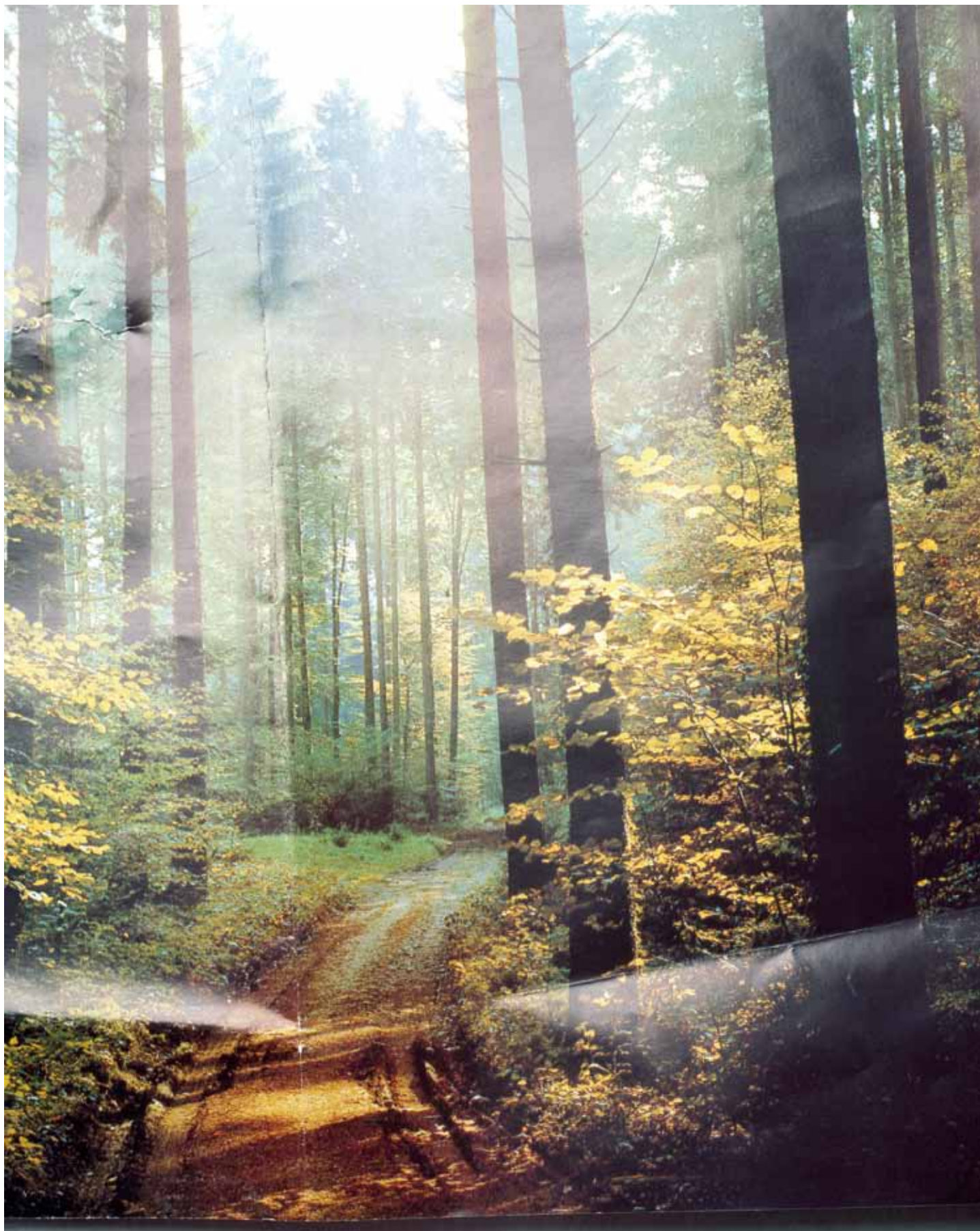
Studeerde bij de HKU in Utrecht en de Rijksacademie in Amsterdam, *DOCENT BIJ DE FOTOACADEMIE*, vertegenwoordigd door Galerie Nouvelles Images

www.marnixgoossens.nl

Mountains 2009

Woods 2009

Ivy 2010

Corridor 2009

Den 2011

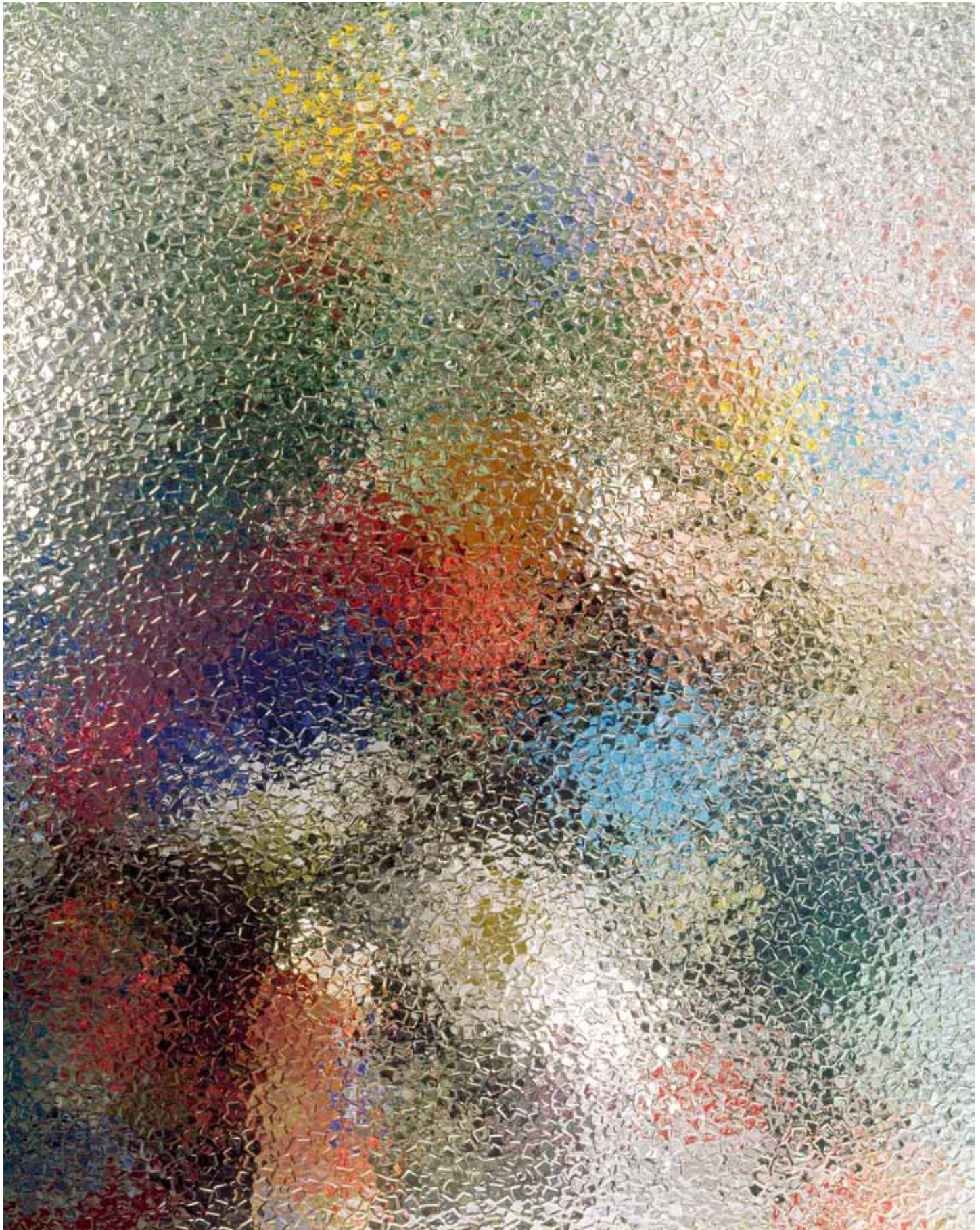
Marnix Goossens is een fotograaf die je niet in een hokje kunt stoppen. Hoewel hij zijn inspiratie vindt in de natuur is hij zeker geen natuurfotograaf pur sang. Met zijn intuïtieve beelden verlegde de kunstenaar al tijdens zijn studie de grenzen van de fotografie. Voor zijn boek *Regarding Nature* ontving hij in 2001 de Aanmoedigingsprijs Fotografie van het Amsterdams Fonds voor de Kunst. In één van de foto's in dit boek zien we een wolk die zich 'verschuilt' achter de bomen. De vorm van de wolk sluit naadloos aan bij de vorm van de boomkruinen. De voorgrond wordt gevormd door een heuvel met uitgebloeide veldbloemen. Net als de andere foto's van Marnix lijkt het beeld lukraak geschoten, maar niets is minder waar. Met zijn technische camera componeert de fotograaf zijn beelden zeer zorgvuldig. Pas op het moment dat hij voelt dat er iets gebeurt, drukt hij af. "Mijn werk is een ode aan het niets. In mijn fotografie verwonder ik mij over dingen die niet direct de moeite waard zijn om te fotograferen. De uitdaging is om iets te repareren zodat het wel de moeite waard wordt. Het is een prettige soort concentratie omdat je probeert iets goeds af te dwingen aan een dood

“Een foto is een klein wereldje waar je in en uit kan stappen”

onderwerp. Ik ga net zo lang in discussie met mijn onderwerp tot er een vonk ontstaat. Door middel van het medium fotografie kun je dingen herbeoordelen. Ik heb lak aan wat mooi of lelijk is. Ik bepaal zelf wel wat ik mooi vind. Voor mezelf natuurlijk, niet voor een ander. Als ik zou maken wat iedereen mooi vindt, is dat alleen een bevestiging. Dat wordt al genoeg gedaan. De uitdaging voor mij is om nieuwe wegen te ontdekken.”

Vrijheid van het ongerepte paradijs

Die ontdekkingsreis bracht hem van de natuur buiten naar het verlangen naar de natuur binnen. Vijf jaar lang werkte hij aan zijn nieuwe boek *Yonder* waarin dat verlangen van de mens naar de natuur centraal staat. Een nieuwe weg die soms ook op onbegrip stuitte: "Mensen kennen mij van de foto's uit *Regarding Nature*. Dat is het soort foto's dat ze van mij willen zien. Soms heb ik het gevoel dat ik tegen de stroom in moet roeien om aan een bepaald verwachtingspatroon te moeten voldoen. Voor mij is dat een pad dat ik al bewandeld heb. Ik vind het belangrijk om conclusies te trekken uit het werk dat ik heb gemaakt. Als je jezelf blijft herhalen, wordt het saai. Je moet tot op de bodem duiken, daar een gat graven en dan ben je er klaar mee. Mijn oude werk heeft geleid tot het werk dat ik nu heb gemaakt. Op een gegeven moment viel het mij op dat wij het verlangen naar natuur vooral bezingen in afgesloten ruimtes. Mensen bouwen iets om zich te beschermen tegen de naturelementen en vervolgens behangen ze de muur weer met de geïdealiseerde natuur. Dat raakte mij. Daar wilde ik een boek van maken. De natuur is altijd ons voorbeeld geweest, ook in de schilderkunst. Men wilde de natuur zo natuurgetrouw weergeven. Dat heeft de manier waarop wij naar de wereld kijken bepaald. In mijn fotografie gaat het niet om dat ideaalbeeld, maar draait het meer om het claustrofobische. Dichte ruimtes en het verlangen naar iets waarin je niet opgesloten zit. De vrijheid van het ongerepte paradijs. In de interieurs zie je dit terug in decoratieve plaatjes op bijvoorbeeld behang, tegels of posters. →

Happy 2008

Shed 2012

EXPOSITIE

Yonder

Marnix Goossens

18 juli tot en met 6 oktober

FOAM

Keizersgracht 609

Amsterdam

www.foam.org

Ik vind dat beeldend interessant omdat een loodzware berg op een flutpapiertje is afgedrukt. Het is eigenlijk een papieren droom. Een droom is heel vluchtig, maar in een poster van een berglandschap zit je daar praktisch al. In Yonder komen reproducties voor omdat het gaat over hoe mensen de natuur zien. Voor mij is het niet interessant om een reproductie te reproduceren. Er moet iets mee gedaan worden, wil het een nieuw beeld opleveren. Zoals het verkreukelen van zo'n poster met een berglandschap. De poster is nu zelf een berglandschap geworden, een berglandschap is tenslotte een kreukelzone. Wat mij vooral raakt zijn de onvolkomenheden in dat decor. Bijvoorbeeld een behang waarbij het bloemenpatroon niet goed aansluit of een rol zelfs compleet op z'n kop is geplakt zodat de vogels op hun kop vliegen. Men neemt de moeite om dat decor vorm te geven, maar vervolgens wordt er soms zeer onzorgvuldig mee omgegaan. Ik houd van dingen die ontregelen. Het gaat denk ik meer over mensen dan over dat bloemenpatroon in het behang. Vanwege die imperfectie krijgt die bloem ook iets menselijks. De knulligheid. Toch is mijn werk geen waardeoordeel. Het gaat er niet om te laten zien 'kijk dit nou eens'. Je ontkomt er niet aan dat dat element een er in zit, maar dat is niet de aanleiding voor de serie." Ik ben van mening dat er een schoonheid in schuilt.

Tijdgebonden façade

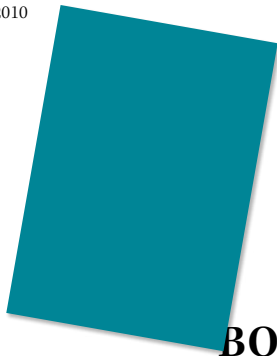
Yonder is het eerste project van Marnix waarbij hij volgens een vast concept te werk is gegaan. "Met een vastomlijnd kader ben je meer gefocust op wat functioneert binnen dat concept. Daardoor kun je je meer verdiepen. Door het proces continu aan te scherpen wordt het beter. Welk beeld uiteindelijk het beste werkt, zie ik pas achteraf bij de *edit*. Wanneer je 19 keer →

Angle 2010

Gaze 2010

BOEKTIP *Yonder*

Marnix Goossens

€ 35,-

ISBN 978 90 77459 997

Feint 2010

hetzelfde zegt, is er altijd één manier die het beste werkt. Dat is het beeld dat ik selecteer. Een foto is een klein wereldje waar je in en uit kan stappen. Als het lukt ben je even op vakantie, kun je je verwonderen. Van de vier a vijf foto's zijn er uiteindelijk 70 overgebleven in het boek. Er mogen niet teveel dubbele beelden in staan want dan verslapt je aandacht. Je moet continue blijven prikkelen. Blijven verrassen. Vaak zijn de onderwerpen die ik fotografeer niet direct mooi, maar de manier waarop ik ze in beeld breng en ze een kader geef, geeft een soort troost. Ik heb bijvoorbeeld een flat gefotografeerd die gesloopt zou worden. Wanneer je door al die kamers loopt, zonder mensen, zie je de overgebleven dingen. Dat heeft iets treurigs, maar ook iets moois. Je ziet de lagen in de tijd. Lagen behang die over elkaar zijn geplakt of een schrootje plafond dat onder een verlaagd plafond vandaan komt. Wanneer je die lagen afpelt, leg je een andere tijds laag bloot waarin schrootjes of bloemenbehang in waren. Pure façade. Die façade vind ik heel interessant omdat hij tijdgebonden is."

Herbeleven van afgedwongen momenten

Net als het werk van andere kunstpioniers zijn ook de meningen over het werk van Marnix verdeeld. Waar hij door sommigen op een voetstuk wordt

“In mijn fotografie verwonder ik mij over dingen die niet direct de moeite waard zijn om te fotograferen”

geplaatst, zijn werk voor respectabele bedragen wordt geveild en als inspiratie voor veel jonge fotografen dient, zijn er ook mensen die niet zien wat het werk zo bijzonder maakt. “Hoe mensen naar foto's kijken is afhankelijk van hun verwachtingspatroon. Wanneer je in je hoofd hebt wat een goede foto is, laat je je nooit verrassen en sta je niet open voor iets anders. Om origineel te zijn, moet je niet teveel kijken naar hoe anderen het doen. Mensen zijn bang omdat ze hun beelden altijd koppelen aan een bestaand beeld dat als goed ervaren wordt. Als je jezelf een norm stelt, is dat je norm, maar dat moet je durven. Het werk wat ik nu heb gemaakt, heb ik niet direct gemaakt om te *pleasen*. Soms zijn het hoekjes die echt afzichtelijk zijn. Veel mensen zien niet wat daar bijzonder aan is omdat ze niet de concentratie hebben of gewend zijn naar beeld te kijken. Het gaat om het herbeleven van de momenten die ik heb afgedwongen. Ik wil dat als mensen naar mijn foto's kijken zij iets beleven wat ik beleef. Ik heb de onderwerpen bewust abstract gefotografeerd zodat je niet kunt zien hoe groot het is en hoe je jezelf daartoe moet verhouden. Het roept een vervreemding op waardoor je desintegreert met je omgeving. Het is niet mijn bedoeling om de dingen zo waarheidsgetrouw mogelijk te laten zien. Ik vind het leuker om daarmee te spelen. Op het moment dat je de geldende regels aan de kant kunt zetten, schep je ruimte voor jezelf. Hierdoor wordt je werk persoonlijk en kun je je onderscheiden van de rest. In mijn beelden combineer ik veel tegenovergestelden waardoor er een soort spanning en frictie ontstaat die ik prettig vind. Als je daar mee bezig bent, erop geconditioneerd bent, zie je het plotseling overall om je heen en ga je het herkennen.” ■